

İMÂDÎ-GAZNEVÎ

düddüve Ferâmerz, Tuğrul b. Muhammed, Tuğrul'un başveziri Kivâmüddin Ebû'l-Kâsım, Ebû Mansûr el-Abbâdî ve Abdurrahman Tugayürek gibi devlet adamları onun övdüğü ve himayelerini gördüğü kişiler arasında zikredilebilir.

İmâdî'nin 4000 beyit ihtiva ettiği belirtilen divanındaki şiirlerinin çoğu günümüze ulaşmamıştır. Elde bulunan divanın dört nüshasından üçü British Museum'da (MS. Or., nr. 298, 3386, 3500), biri de Ali-garh Üniversitesi yazmalar bölümündedir (nr. 891.5511/83). En çok şiir ihtiva eden British Museum'daki nüshasında (Ms., Or., nr. 3500) 1734 beyit bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Râvendî, *Râhatü's-şudûr*, s. 209-212; Avfi, *Lübâb*, II, 257-267; Emîn Ahmed-i Râzî, *Heft İklîm* (nşr. Cevâd Fâdîl), Tahran 1341 hş./1962, III, 23-31; Lutf Ali Beg, *Âteşkede*, Bombay 1277/1860, s. 118, 220-229; Hidâyet, *Mecma'u'l-fuşahâ*, Tahran 1284, s. 350-352; Bedîüzzaman Fîrûzanfer, *Sûhan ü Sûhanverân*, Tahran 1308 hş./1929, II, 166-186; Safâ, *Edebîyyât*, II, 743-750; Neffîsî, *Târîh-i Nazm u Nesr*, I, 82-83; Rypka, *HIL*, s. 113; Mohammad Shamooun Israeli, "Imad: His Lifetimes and Works", *IC, XXXIV/1* (1966), s. 176-194; a.mlf., "Imâdî", *Eİ²* (Fr.), III, 1190.

MÜRSEL ÖZTÜRK

İMÂDŞÂHİLER

1484-1572 yılları arasında Güney Hindistan'da Berâr bölgesinde hüküm süren bir hânedan.

Hindü iken ihtidâ eden Deryâ Han tarafından kurulmuştur. 1423'te Berâr'daki Behmenî kuvvetlerince esir alınan Deryâ Han, bir süre sonra Behmenîler'in güvenini kazanarak önce Berâr Valisi Hân-ı Cihân'ın muhafızı oldu ve devlet hizmetinde önemli görevlere yükseldi. Hân-ı Cihân'ın ölümünün ardından Vezir Mahmûd-ı Gâvân'ın delâletiyle Sultan II. Muhammed tarafından kendisine "İmâdülmülk" unvanı verildi. 1471'de Berâr'a vali olarak tayin edilen İmâdülmülk, Virakaz'a sefer düzenleyerek burayı ele geçirdi. 1472 yılında Mahmûd-ı Gâvân ve Yûsuf Âdilşah ile birlikte Belgâm seferine katıldı. Mahmûd-ı Gâvân'ın 1481'de ihanet suçlamasıyla idam edilmesinden sonra Sultan II. Mahmud Şah zamanında vezirlik makamına getirildi (1482). Büyük oğlu Alâeddin de onun yerine Berâr valiliğine tayin edildi.

Sultan Mahmud Şah, bir müddet sonra İmâdülmülk ve diğer bir veziri olan Nizâmülmülk'ten kurtulmak istedi. İki vezir, sultanın kendileri hakkındaki kötü niyeti-

ni öğrenince kaçmak zorunda kaldı. İmâdülmülk Berâr'a dönüp 1484'te bağımsızlığını ilân etti; adına sikke bastırdı. Aynı yıl ölen İmâdülmülk'ün yerine oğlu Alâeddin geçti. Alâeddin, uzun süren saltanat döneminde komşuları olan diğer müslüman sultanlıklarla barış içinde yaşamaya çalıştıysa da bazan savaş kaçınılmaz oldu. Mâhâr ve Râmgir kalelerini elinden alan Nizamşâhîler'le giriştiği savaşlarda başarısız olması üzerine Gucerât Sultanı Bahadır Şah'ı yardıma çağırın Alâeddin (1528), Bahadır Şah'ın hâkimiyetini kabul ederek hem topraklarını kurtardı, hem de onu Nizamşâhîler'e karşı kıskırtarak intikam almak istedi. Burhan Nizamşah, Bahadır Şah karşısında mağlûp oldu (1530). Alâeddin 1532'de ölünce yerine büyük oğlu Deryâ İmâdşah geçti. İmâdşah iyi bir siyasetçiydi; Bîcâpûr Sultanı İsmâil Âdilşah'ın kız kardeşiyle evlenerek iki sultanlık arasında akrabalık bağı kurdu. Sultan İbrâhim, Nizamşâhîler'in Bîcâpûr'a saldırması üzerine (1542) Deryâ Han'dan yardım istedi. Âdilşâhî ve İmâdşâhî kuvvetleri ortak hareket ederek Nizamşâhîler'i geri püskürttü. Bu gelişme İmâdşâhîler'in nüfuz ve itibarını arttırdı. Deryâ Han 1561'de ölünce oğlu Burhan İmâdülmülk henüz üç yaşında olduğundan yönetim fiilen Vezir Tufâl Han'ın eline geçti. Sultanın çocuk olmasını fırsat bilen Nizamşâhîler'den Murtazâ ile Ali Âdilşah Berâr topraklarını işgal ederek yağmaladılar (1565). Ardından Berâr, Handeş Emîri Mirân Muhammed Şah tarafından işgal edildi. Bir süre sonra İmâdşâhî kuvvetleri toparlanarak Handeş güçlerini mağlûp ettiler. Berâr, 1572'de bir defa daha Nizamşâhîler tarafından ilhak edilmek istendi. Vezir Tufâl Han bunun üzerine Bâbürlü Sultanı Ekber Şah'tan yardım talep etti. Murtazâ, Şah Ekber'in uyarısına rağmen Berâr topraklarına girdi. Böylece İmâdşâhî hânedanlığı sona ermiş oldu. Vezir Tufâl Han ile Sultan Burhan İmâdülmülk daha sonra hapsedildikleri kalede öldürüldüler (1574). Deryâ İmâdülmülk'ün oğlu olduğunu söyleyen Fîrûz adlı bir kişi taht iddiasıyla ortaya çıkıp Nizamşâhîler'e karşı direndiyse de başarılı olamadı.

Yöneticilerinin ilim ve sanata karşı ilgisizliği yüzünden dönemin tarihçileri bölge tarihine pek önem vermemişlerdir. Bu sebeple İmâdşâhîler Hindistan'da kurulan müslüman sultanlıklar arasında en az bilinenlerden biridir. İmâdşâhîler döneminde mimari ve şehircilik alanlarında kalıcı eserler verilememiştir. Etrafı Şîî devletleriyle kuşatılmış tek Sünnî sultanlık

olmasının İmâdşâhîler'in az bilinmesine yol açan bir başka unsur olduğu söylenebilir. İnan kökenli ilim adamları ve sanat-kârlar çevredeki diğer sultanlıklarda itibar görürken İmâdşâhîler onlarla ilgilenmemiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ali b. Azîzullah et-Tabâtâbâî, *Burhân-ı Me'âsir*, Delhi 1355/1936, s. 16, 20, 109, 119, 123, 135, 150-154, 160, 164, 236-240, 243-251, 270-273, 298-302, 317-320, 326-327, 357, 379, 399-402, 434-437, 457-474; İskender b. Muhammed Mancû, *Mir'ât-ı İskenderî* (nşr. S. C. Misra - M. L. Rahman), Baroda 1961, s. 268-275; Firishta, *Gulshan-i İbrâhîmî: History of the Rise of the Mahomedan Power in India till the Year A. D. 1612* (trc. J. Briggs), Bombay 1829, II, 488, 502, 516-517, 525-528, 536, 539, 548-549; III, 15, 18, 26-31, 46, 52, 54, 59-60, 64-68, 90-93 vd.; Gulâm İmam Han, *Târîh-i Reşîdüddin Hânî*, Haydarâbâd 1282/1865, s. 187-189, 192-193, 204, 213-214; A. S. Bazmee Ansari, "Imâd Shâhî", *Eİ²* (İng.), III, 1159-1161.

A. S. BAZMEE ANSARI

İMÂDÜ'L-İSLÂM

(عماد الإسلام)

Abdurrahman b. Yûsuf Aksarâyî

(ö. 950/1543'ten sonra)

tarafından kaleme alınan

Türkçe ilmihal.

Hayatı hakkında çok az bilgi bulunabilen Abdurrahman b. Yûsuf Aksaray'da yetiştirilmiştir. *Osmanlı Müellifleri*'nde 800 (1398) yılı âlimlerinden gösterilmekle birlikte (I, 265) *İmâdü'l-İslâm*'ın bazı nüshalarında eserin tamamlanma tarihi 950 (1543) olarak kaydedildiğine göre (MÜİF Ktp., Ali Rıza Haksess, nr. 202, Yazmalar, nr. 92; krş. *Keşfü'z-zunûn*, II, 1165) vefatı bu tarihten sonra olmalıdır. Aksarâyî kitabının mukaddimesinde, Mevlânâ Abdülâzîz Fârisî'nin '*Umdetü'l-İslâm* adlı Farsça kitabını halk için yazmayı tasarladığı ilmihale uygun bulduğunu belirtmektedir. İlmihali Türkçe'ye çevirirken diğer kaynaklardan yararlanarak yaptığı ilâveler onu tercüme-telif karışımı yeni bir eser haline getirmiştir. Müellif, yadırganacağı endişesiyle eserin girişinde dil konusu üzerinde de durmuş, peygamberlerin, ümmetlerine kendi dilleriyle hitap ettiklerine dair âyetten hareketle (İbrâhîm 14/4) Türkçe konuşan halk için Türkçe kitaplar yazılmasının gereğine dikkat çekmiştir.

İmâdü'l-İslâm inanç, ibadet ve ahlâk konularından oluşur. Eserin başında, dönemin dinî ve içtimâî özelliklerini yansıtan nitelikte bilgiler içeren iman, küfür ve